

Н а в і н ы

Аладка Лена, студэнтка нашага факультэта, стала першай віцэ-міс прэстыжнага міжнароднага конкурсу “Топ-мадэль свету”, фінал якога адбыўся 18 студзеня ў Егіпце.

***

У студзені пажарная камісія правяла агляд інтэрнатаў БДУ. Студэнты “Капейкі” пакараны не былі, а вось жыхары “Двойкі” і “Шасцёркі” абышліся лёгкім “фінансавым спалохам” - па адной базавай велічыне за карыстанне электрачайнікамі.

***

Адбыўся фестываль “Срэбныя струны”, які быў прысвечаны былым прызёрам гэтага ж фестывалю.

***

У “Капейцы” прайшоў кулінарны конкурс, пераможцам якога стаў наш замежны студэнт і повар экстра-класа - Фарыд Аліеў.

***

26 студзеня адбыўся інтэлектуальны марафон у Дзяржынску, дзе былі і нашы студэнты. Гулялася 600 пытанняў на працягу сутак.

Л

Ё

С

ПАТРЫЁТА

Пры падрыхтоўцы гэтага нумара ўзнікла пытанне: каму ці чаму яго прысвяціць? Пасля доўгіх дыскусій вырашылі паглядзець, што адбывалася ў студзені на Беларусі на працягу стагоддзяў. Цікавых падзей шмат, але самая адметная – у першым месяцы 2008 года спаўняецца 145 год з пачатку паўстання Кастуся Каліноўскага – 22 студзеня 1863 года. А 2 лютага – 170 год з дня яго нараджэння.

Адносіны да гэтых падзей і да асобы Каліноўскага былі ў розныя часы вельмі неадназначнымі. Хтосьці лічыў яго змагаром, хтосьці – бунтаўшчыком, хтосьці меў іншую пазіцыю. Але сутнасць не ў гэтым, бо кожны мае права на ўласнае разважанне. Сутнасць у тым, што для кожнага патрыёта Кастусь Каліноўскі – гэта змагар за незалежнасць роднага краю. Каліноўскі – сімвал патрыёта і барацьбіта за самастойнасць Беларусі. Гэты чалавек аддаў сваё жыццё за свабоду ўласнага народа,

ён быў пакараны смерцю за тое, што падняў галаву і прымусяў зрабіць гэта іншых, за тое, што паказаў беларусам, што яны такія ж свабодныя людзі, як і астатнія народы свету. І ніхто не павінен гэта забываць. Не абавязкова трэба загінуць у імя незалежнасці сваёй краіны. Ёсць многа іншых спосабаў дапамагчы свайму народу і яго незалежнасці. І калі кожны беларус выкарыстае і будзе прымяняць у жыцці хаця б адну з гэтых магчымасцяў, то наша краіна заўсёды будзе незалежнай і магутнай. Не трэба глядзець на тых, хто нічога не робіць у імя роднай зямлі, бо Каліноўскі дае нам прыклад змагання, не звяртаючы ўвагу на ўсе цяжкасці. Мы можам рабіць штосьці вялікае, не чакаючы прыкладу. Хацелася б пажадаць студэнтам нашага факультэта быць такімі ж змагарамі за свае ідэі, якім быў выдатны сын зямлі беларускай - Кастусь Каліноўскі.

Врублеўскі Дз. Ч.

Традыцыі друку

ў сценах гістфака

Усё новае – гэта добра забытае старое. Гэтую справядлівую народную мудрасць пацвярджае і новая газета гістарычнага факультэта “Nika”. А справа ў тым, што на працягу 1974-1976 гг. студэнтамі трэцяга курса гістарычнага факультэта БДУ было наладжана неафіцыйнае выданне альманаха “Мілавіца”.

Рэдагавалі яго такія асобы, як Уладзімір Арлоў, Генадзь Кулажанка, Юрась Бандаровіч, Эдвард Зайкоўскі, мастацкім афармленнем займаўся Ігар Чарняўскі. Усяго за 2 гады існавання пабачыла свет 7 нумароў альманаха. Выданне было машынапісным, з каляровай ілюстраванай вокладкай, змяшчала фотаздымкі, якія проста наклеіваліся на паперу. Распаўсюджвалі “Мілавіцу” сярод правяраных студэнтаў БДУ, педагагічнага, тэатральна-мастацкага істпуэта, а таксама інстытута замежных моў.

Як узгадвае ў адным са сваіх эсэ Уладзімір Арлоў, студэнткі інстытута замежных моў лічылі выдаўцоў сапраўднымі героямі. Мова выдання была беларуская, тут змяшчаліся вершы, апавяданні, эсэ на тэмы блізкія студэнцкаму асяроддзю таго часу. Тут знаходзілі месца і студэнцкія байкі, прыколы, напрыклад, невялікае эсэ У. Арлова пра піва, у якім рабілася спроба сфармуляваць асноўныя прыкметы новага маральна-палітычнага навучання пад назваю “піваізм”. Пасля гэтага пайшлі жартоўныя чуткі, што часопіс “Мілавіца” з’яўляўся друкаваным органам паўсакрэтнай студэнцкай арганізацыі – Клуба аматараў піва.

На жаль, на сённяшні дзень большая частка выданняў “Мілавіцы” згублена, захаваўся толькі № 3, які пабачыў свет у 1975 г. Вось некаторыя радкі з альманаху,

Імёны Ігара Чарняўскага і Эдварда Зайкоўскага сёння досыць шырока вядомы, як археолагаў, аўтараў навуковых і навукова-папулярных публікацый. Уладзімір

якія дайшлі да нас:

“А міг сумнення спіць,
Царуе тут віно.
Ну хто гэта глядзіць
У цёмнае вакно...”

Генадзь Кулажанка.

“Калі лічыць чарговы стаў
вар’ят
Сябе героем, узяўшы ўладу
ў рукі,
Напомніце яму пра
супрамаг –
Бо есць такая мудрая
навука...”

Верш

“Супраціўленне матэрыялаў”.

Юрась Бандаровіч.

Арлоў – знакаміты пісьменнік і гісторык. Астатнія аўтары працуюць выкладчыкамі гісторыі ў ВНУ краіны. Генадзь Кулажанка на пачатку 80-х гадоў прапаў без вестак у Афганістане.

Мілавіцай беларусы некалі звалі зорку, якая узыходзіць перад світанкам. Літаратурная ж “Мілавіца” паклала пачатак выдавецкай традыцыі гістарычнага факультэта БДУ, якая, спадзяюся, доўга не згасне і падаруе новыя зоркі на небасхіле роднай гісторыі, літаратуры, журналістыкі.

Таццяна Мірановіч.

Немагчымае магчыма

Дажыць да світаньня...

Сесія - як каханне: кожны РАЗ – непаўторны! Гэта асобы перыяд у жыцці студэнта. У той час, як большасць HOMO SAPIENS актыўна харчуюцца, размнажаюцца, забіваюць адзін аднаго, паміраюць і нараджаюцца, у падвідзе HOMO SAPIENS STUDIOSUS пануюць свае законы.

Звычайныя хлапцы і дзяўчаты, аматары патанчыць, папінаць мяч, папіць піўка і рознымі шляхамі пабіць бібікі, два разы ў год ператвараюцца, як той ваўкалак у поўню, у лютага звер, апанаванага нясцерпнай прагай да ведаў. Гэтыя таямнічыя працэсы хвалююць уяўленне не аднаго пакалення даследчыкаў. Але, шаноўныя чытачы, вам пашчасціла! Наш чалавек з адной сакрэтнай лабараторыі, які па зразумелым прычынам пажадаў застацца невядомым, перадаў нам папку з вынікамі даследаванняў па гэтым пытанню...

Стадыя падрыхтоўчая, "нулявая". Да экзамену прыблізна суткі. Раніцою "цела" ўстае з думкай "МЛН,

заўтра гробаны экзамен!!! Пайду паснедаю, пагляджу тэлевізар, а пасля трэба хоць нешта пачытаць!!!" і гэта небарака штосьці знаходзіць! Праўда, гэта штосьці, аказваецца, трэба яшчэ і прачытаць... Колькі смяротнай тугі, безнадзейнасці, адчайнай рашучасці ў гэтым позірку!

5:03. Пакой наскрозь прапах каваю. Пад нагамі валяюцца абгорткі ад "РОЛТАНУ". Галава распухае ад ведаў. Гэтыя веды напханы у мозг,

як брудныя шкарпэткі ў пральную машыну. Яны сустракаюцца разам з думкамі:

"Я не *** не ведаю!!", "НЕ МАГУ-У-У!", "****!", "Дзе мая вяржоўка", "ХАЛЯВА...", "ХАЛЯВА!..", "ХАЛЯВА-А-А!!!!". Гэтае слова вырываецца з душы, будзячы суседзяў, бамжоў, катоў, сабак і іншых жыхароў горада.

9:01 Спалоханыя, сонныя, знерваваныя студэнты збіліся ў статак, чакаюць сваю долю. "Ну як?" – "****..." – "І ў мяне таксама ****..." – "Калі пайшоў спаць?" – "А 5-й на

раніцу" – "Буржуй! Я зусім не спаў!"
Першыя 5 чалавек зайшлі ў кабінет. Як яны там?..

"ЗДА-А-АЎ!"...

Можна жыць яшчэ пяць дзён! Да наступнага экзамену...

Павал Махінаў. 1 к.

Красота в стенах истафака

Как встретили в новом амплуа на родине?

Я бы не сказала, что мое «амплуа» как-либо сильно изменилось. Конечно, люди испытывают ко мне вполне оправданный повышенный интерес из-за моего участия в конкурсе. Но каких-либо глобальных изменений я пока не заметила. Хотя, конечно, приятно видеть себя на фотографиях в газетах и давать интервью.

Вообще, каково быть одной из 105 (или 115 – уточни, пожалуйста) красивейших девушек планеты?

Нас было всего 106 человек. Все девушки были настолько разными, яркими и красивыми, что приходилось сочувствовать членам жюри, которые должны были выбрать самых-самых. Красота очень субъективное понятие. Я считаю, что определить победительницу из девушек, представляющих все регионы нашей планеты практически невозможно. Выбора, который бы удовлетворил всех и каждого, на самом деле просто не существует. Понятно, что африканцы считают идеалом красоты африканок,

азиаты – азиаток и так далее. Я чувствовала громадную ответственность, потому что я одна представляла в тот момент всю свою страну. Такую же ответственность чувствовали все остальные девушки.

Понравилось ли тебе в столице Китая - Пекине? (к примеру, «ужасный город»)

В Пекине мне понравилось. Хотя я бы не сказала, что я его видела полностью. Мы всегда путешествовали группой, к тому же еще расписание, в котором каждый наш шаг был рассчитан практически поминутно... Наверное, если бы я путешествовала одна, впечатления бы были другими. На первом месте был, конечно же, конкурс и все заботы и обязанности с ним связанные. Из того, что очень впечатлило – обилие велосипедистов и встреча армейскими оркестрами.

Месяц подготовки, прокомментируй, пожалуйста.

Для меня это был очень долгий месяц. Новые друзья, новые

впечатления, обилие новой информации... И, конечно же, бесконечные репетиции и тренировки. Последнюю неделю перед конкурсом, мы репетировали по 12 часов, так что даже не было времени позвонить семье и друзьям. Зато за это время мы еще больше сблизилась и подружились с остальными девочками, стали одной большой матриархальной семьей.

Наверняка был курьез, расскажи... (какая-нибудь блондинка сломала ноготь и отказалась участвовать...)

Курьезы, конечно, были... Например, одна девушка решила, что времени, отведенного нам на покупку сувениров, ей решительно не хватает. Она поймала китайское такси и уехала в Пекин. У организаторов, которые не разрешали нам без сопровождения даже передвигаться по этажам отеля, где мы жили, это вызвало состояние близкое к инфарктному. Но все обошлось, когда она вернулась целой и невредимой и с горой покупок.

Насколько знаю, проходил

аукцион... (расскажи про свой лот и самый оригинальный лот любой участницы на твое усмотрение)

Мы сами не видели, как проходил аукцион. Но наши сувениры собрали в целом 5 миллионов долларов, в среднем по 50 тысяч за один. Так что мой улыбающийся деревянный зубр оказался почти золотым. Все деньги были переданы Красному Кресту. Один из самых оригинальных сувениров привезла моя соседка по комнате Тамара. Это был набор из двух кубков и кинжала. Как она объяснила, кубки предназначались для друзей, а кинжал – для врагов. Мой зубр был намного более пацифистом по натуре.

Лена, какие у тебя в целом остались впечатления о конкурсе.

Впечатления о конкурсе у меня остались в целом весьма яркими и положительными.

Особенно теперь, когда я уже дома и могу с улыбкой вспоминать обо всех перипетиях прошлого месяца. Когда мы путешествовали по Китаю в автобусе, спали по 4 часа и питались холодным фаст-фудом, настроение у меня, конечно, было другим... Это было больше похоже на «Последнего героя», чем на конкурс красоты. Сейчас уже забываются и усталость, и недосыпание, и все остальные мелкие неприятности. Я уверена, что еще через месяц я буду вспоминать о конкурсе с ностальгией.

Какие у тебя на данный момент достижения в модельном бизнесе? (похвали себя, расскажи про свои титулы...)

Модельный бизнес - это такая категория в бизнесе, в котором тяжело говорить о достижениях и тем более титулах. Всего я участвовала в двух конкурсах красоты. В 2004 году я стала Мисс Фото Беларусь и в этом году ездила на «Мисс Мира». Я была в свое время лицом таких белорусских компаний как Velcom и Serge. До сих пор работаю с салоном вечерней одежды Papilio, а также с компаниями Bugalux и Nelva. Я часто езжу по работе в Москву (на недели моды) и в Польшу. Считаю себя вполне успешной моделью,

которая не зациклена на модельном бизнесе. Самым важным для меня всегда была и остается моя учеба.

Ближайшие планы на будущее? (ближайшее – родить троих детей, найти розового слона юрского периода...)

Ближайшие планы на будущее – это сдача (надеюсь, удачная) зимней сессии и участие в январе в конкурсе «Miss Top Model of the World». Конкурс будет проходить в Египте и Уганде, так что для меня это будет маленьким солнечным перерывом в долгой белорусской зиме. Особенно привлекательно звучит для меня загадочная и экзотичная Уганда, потому что в Египте я уже была. Мой папа уже попросил меня привезти ему копье.

Еще у меня появилось несколько неплохих предложений по работе, так что несколько следующих месяцев будут у меня насыщенными и интересными.

Кому принадлежит сердце белорусской красавицы?

На данный момент оно свободно. Но я пока не спешу его кому-нибудь отдать. Я считаю, что если есть рядом любимый человек – замечательно, а если нет, то не нужно его искать по ночам с фонариком. Все самое лучшее случается в нашей жизни

неожиданно и без какого-либо нашего прямого участия.

Девиз по жизни: ....

У меня их вообще-то несколько. На данный момент это: «Если хочешь быть счастливым, будь им!»

Пару слов для читателей: ... («любить и быть любимыми»...)

Я думаю, что если читатели всерьез воспримут мой девиз, то он вполне может стать их планом действий в новом году! А вообще всем желаю успеха, здоровья и любви! Будьте счастливы и побольше мечтайте, потому что рано или поздно это сбывается!

Если возникнут вопросы - звони. Заранее благодарствую.

Беседу вел Данилик Евгений.

Дождь

В окошко капельки дождя
Стучат - природа плачет,
Но для неё сегодня
Погода ничего не значит.

Никто, никто её не знает,
Но девушка в окне
Об этом даже не мечтает
И плачет в тишине...

О том, что жизнь не справедлива
Ни к ней, ни к остальным.
О том, что счастье человека
Совсем стало иным.

И если завтра ты живёшь,
То скоро тебя нет.
И если завтра плачет дождь,
То вскоре будет свет.

Но даже мысли в тишине
Не радуют её.
Он был живой, а завтра нет...
Он не отжил своё!

Сидела девушка в окне
Часами напролёт
И очевидцы во дворе
Не знали, что их ждёт.

Она ждала его с дождём
И думала – «придёт»,
Но с неба капала вода...
Не долгим был полёт.

Жилич Марина. 1 к.

Я губами ловлю дождь,
А сквозь пальцы сочится время.
И вокруг меня только ложь,
Недосказанности бремя.
Я смотрю в лица прохожих
И вижу лишь отчуждение.
Но страшнее всего пустота.
Пустота в слепом ограждении.

Н.Н.

Порою на душе бывает тяжело.
Уставший бродишь, весь покрыт
печалью
И знаешь ты, что надо лишь одно -
Оно скрывается за мрачной темной
далью.

А там вдали, ты видишь силуэт,
Который разглядеть-то толком
невозможно,
Ты, приближаясь, не отыщешь след,
Покажется - виденье было ложным.

Но где-то в глубине души
Оставшись сам перед собою,
Ты попытайся, отыщи
То, что всегда звалось любовью.
Шабельский А.С. 3 к.

Без прыгулка

Такой зямлі няма на свеце,
Не можа ўсё гэтак быць.
Гайдае лісце шэры вецер,
А лес яму ў адказ гудзіць.

Вы паглядзіце, як прыгожа
Спявае птушка пад вакном;
Ды толькі песня яе можа
Закончыцца апошнім сном,

Бо вецер холадам абдыме
І абарве той птушкі спеў.
Марозны вечар гэтка зімні
Прытулак даць ёй не паспеў.

Цяпер ляжыць на белым
снезе,
І не кране душу больш піск.
Лясны драпежнік ціха лезе,
Ды падае апошні ліст.

Бальш Максім. 3 к.

Шляхецкія забавы.

Працяг.
Пачатак у № 2.

Традыцыя пышных застоляў пайшла, безумоўна, ад Радзівілаў. У меншай ступені ад Сапегаў, Чартарыйскіх... У Радзівілаў, напрыклад, Каляды святкавалі ў літаральным сэнсе тыднямі - ужо і Сільвестр, гэта значыць Новы год, наступіў, а госці да Радзівілаў усё яшчэ прыязджалі-з'яжджаліся.

Любіла шляхта рыцарскія забавы і брутальныя, часам небяспечныя паляванні на буйнога звера. Можа, таму і не адразу прынялі еўрапейскую мадэль тэатру. Шляхта не разумела ўмоўнасцяў тэатру і імкнулася па-дзіцячаму ўмяшацца ў дзеянне. Мемуарысты XVII стагоддзя прыгадваюць выпадкі, калі гледачы нават стралялі ў сцэнічных адмоўных персанажаў — ворагаў. Пра гэта ж сведчыць эпізод з успамінаў польскага пісьменьніка Яна Хрызастома Паска аб прадстаўленні французскага тэатру ў 1664 г.:

«Тут пачаў адзін з гледачоў конных крыжыць французам: «Забіце таго растакоза сына, калі ўжо схпілі яго, не пакідайце жывым, бо як выпусціце, будзе помсціць, будзе вайну множыць, кроў людскую праліваць, дык не будзе так у свеце пакою! Як заб'еце яго, дык кароль французскі атрымае імперыю, будзе цэсарам, дай Пан Бог — і нашым каралём. Урэшце, як самі не заб'еце, я яго заб'ю!» Схпіўся за лук і, наклаўшы стралы, як вытнуў пана цэсара ў бок, аж другім бокам канчар выйшаў — забіў. Іншыя таксама за луку ўзяліся, нашіпавалі французаў. Самага, што сядзеў у асобе караля, падстрэлілі нарэшту ў лоб...»

Можна скласці цэлы каталог забаваў XVIII ст., сярод якіх, апроч звычайных танцаў ды застоляў, папулярнымі былі гульні - «нівіны» (нешта кшталту фантаў), а таксама карты ды іншыя азартныя забавы. Але найперш я вызначыў бы такія, як карузэлі і маскарэды. Тагачасную «карузэль» не трэба блытаць з сённяшняю каруселлю. Гэта працяг рыцарскіх турніраў. Звычайна карузэль ладзілі на вялікім пляцы, дзе колам ставілі разнастайныя мішэні, манекены, часам і пасткі. Рыцары дзяліліся на

каманды, якія называлі бандамі. Выдатнае апісанне такой карузэлі, наладжанай каралём і вялікім князем Аўгустам II, пакінуў у сваім «Дыярыюшы» Міхал Казімір Радзівіл: *«І былі статуі з дрэва, прыбраныя падобна да арлекінаў. Адна статуя мела на грудзях жалезны круг, куды трэба было ўдарыць глінянай куляй, калі трапіў у сярэдзінку, дык ракета ўгару вылятала, калі ж дрэнна, дык феерверкаў мільён выляталі каню пад ногі ды і чалавека самога абсыпала. Другая статуя мела на рамяні скрынку, у якую, калі трапіў, дык з яе птушак розных вялікіх, а менавіта фазанаў, курапатак, перапёлак вылятала. Трэцяя*

- мела на грудзях кружок, уякі трэба было трапіць, дык з вуснаў яе вядро вады вылівалася міма кавалера, калі ж ня шыбка адскочыш, дык усяго аблівала. Гэтыя ўсе штукі трэба было ў адным заходзе рабіць».

У XVIII ст. самай папулярнай забавай сталі маскарэды, якія ладзілі літаральна на ўсе святы. З сярэдзіны XVIII ст. з'яўляецца такая іх форма, як рэдуты. Вось як апісвае рэдуты Анджэй Кітовіч:

«Забава рэдутаў была траякаю - танец, гульні ў карты і прыгляданне іншым. Ходзячы па пакоях, розныя маскі адны на другіх нападзілі ў добрым сэнсе, і казалі, хто ёсць пад маскаю. Той жа, хаваючы сваю асобу, круціў галавою і не сваім голасам адмаўляўся ад таго, кім яго падазравалі».

Вельмі важнымі святамі былі ў нас і дні нараджэння, дні анёлаў караля, вялікага князя. Пад кожную з такіх дат ладзілі пышныя прыёмы, балі, якія звычайна суправаджаліся пераапрананнем, маскамі, танцамі, выездамі ў паркі, загарадныя рэзідэнцыі, дзе ўсё гэтае карнавальнае дзеянне працягвалася. Банкеты, балі, маскарэды часам суправаджаліся падпісаннем дзяржаўных дамоў, соймамі, сустрэчамі

паслоў. Гэтак было нават у сумныя і ганебныя моманты - як тыя ж падзелы дзяржавы. І вось як апісвае Ян Ахоцкі прыёмы ў Адама Паніскага, вядомага дзеяча часу падзелаў нашага краю:

«Ад самага ранку ў некалькіх пакоях застаўленыя былі сталы штофамі гданьскіх гарэлак, якія наблісквалі золатам, а таксама міногамі, астрыгамі, галандскімі селядцамі, швайцарскімі сырамі ў цэлых кругах гэтак вялікіх, як колы для вазоў. Да абедань сядала на сто і болей асобаў, а коркі ад шампанскага віна стрэламі сваімі салютавалі банкетуючым. Па абедзе прыносілі столікі да картаў, і пачыналася гульні прынамсі ў дваццаці столікаў... Пад канец увіталіся гарэлкаю, змяталі ўсе закускі, апаражнялі бутэлькі пеністага ангельскага піва...»

Першае згадванне аб ёлцы сустракаецца ў мемуарнай літаратуры ўжо ў XIX стагоддзі - гэта было новаўвядзенне Заходняй Еўропы наогул, і Санкт-Пецярбурга і Масквы ў прыватнасці. У XIX стагоддзі ёлку ўсталёўвалі спачатку, вядома, на Каляды - гэта ж было галоўнае свята. Што ж датычыцца Дзеда Мароза, то яго прататыпам стаў не хто іншы, як святы Мікалай. Яго дзень адзначаўся больш за два тыдні да Каляд. Ужо пазней святы Мікалай у нас трансфармаваўся ў Дзеда Мароза, на Захадзе - у Санта-Клаўса. Адбылося гэта, відаць, у XIX стагоддзі. Ва ўсякім разе згадванні пра Дзеда Мароза ў мемуарнай літаратуры XVIII стагоддзя не трапляюцца.

Што ж да снежных баб, то аповядаў аб іх я не сустракаў наогул нідзе. Затое дакладна вядома, што ў сняжкі гулялі і нават уладкоўвалі цэлыя снежныя баталіі. Хоць трэба адзначыць, што снегу ў ранейшую пару было нават залішне шмат. Зімы, судзячы па ўсім, тады былі куды больш снежныя, чым зараз. І снег па пояс - гэта было абсалютна нармальнае з'ява. У мемуарах нават можна сустрэць такі выраз: яны заехалі ў двор праз плот. Прадстаўце, колькі павінна было быць снегу! Зіма тады калі становілася - значыць, становілася. Адліга ж падчас зімы ўспрымалася як штосьці аномальнае. Аднак, на жаль, з цягам часу разлад наступіў не толькі ў культурных традыцыях беларусаў, але і ў прыродзе наогул...

Быль Віталій.

Подтяжки для носков. Очень сексуально.

***

Самое страшное существо в мире - мужик.

***

Сиди и тихо жди весны.

Кушнир А.И.

***

Это только глупые гномы ищут золото в Альпах.

Александрович С.С.

***

Дзе вашыя рукі? Як на канцэртах кажуць.

Шніп М.А.

Я для Вас мама, папа и, если хотите, старший брат.

***

Если вы мужчины, то завтра - копать!!!

***

Моя палатка сине-желтая, кажется.

***

Приходите ко мне и днем, и ночью!

Егорейченко А.А.

***

Цианистый калий - самый лучший антисептик.

Липень Э.Б.

***

Как-то посол Турции спросил Сталина: «У Армянской ССР на гербе изображена гора Арарат, но она же не принадлежит ей?!» Сталин подумал и ответил: «На флаге Турции изображён полумесяц, но Луна также не принадлежит Турции?!».

***

Анна Австрийская, французская королева.

Сыну, Людовику XIV:

Прежде чем заковать народ в цепи, усыпите его обещаниями.

Виктория, английская королева. *О своем муже, принце Альберте:* Я читаю и подписываю бумаги, а Альберт их промокает.

***

Жанна д'Арк.

Когда на руанском процессе ей в очередной раз зачитывали искаженный протокол ее показаний, Жанна сказала:

- Если вы позволите себе еще раз так ошибиться, я надеру вам уши.

***

Елизавета I, английская королева. *Французскому послу, который восхищался ее знанием иностранных языков:*

- Нетрудно научить женщину говорить, гораздо труднее научить ее держать язык за зубами.

***

Во мне столько ума и таланта, что если завтра меня выгонят из Англии в одной юбке, я все равно буду процветать в любом месте христианского мира.

Прывітанне! Ну як ваш настрой? Ведаю, ведаю, **стаміліся.** Сесія - гэта заўсёды цяжкая праца над падручнікамі, канспектамі, а некаторыя паспяваюць, нават, прагледзець дадатковую літаратуру (не ўсміхайцеся, ёсць і такія на нашым факультэце). Аднак, нягледзячы на ўсе цяжкасці, звязаныя з напружанай разумовай дзейнасцю, я паспрабую і на гэты раз падняць ваш настрой новымі гумарынкамі ад сусветнаведомых асоб і выкладчыкаў гістарычнага факультэта.

Мнения авторов могут не совпадать с мнением редакторов. Ваши замечания, предложения

присылайте на nika_hist@mail.ru.

З в о н и т е :
+375297729065(Дмитрий);
+375293233693(Дмитрий);
+375297611559(Анна).

Ответственный редактор номера:

Врублевский Дмитрий

Редколлегия:

Василевская Анна,

Зайцев Дмитрий, Анацко Дмитрий, Быль Виталий,

Красногорская Елена.

Корректор: Алексенко О

Верстка: Шлемен Е.С.

Адрес редакции: Минск, ул. Красноармейская,б.

Тираж 70 экз.

Учредитель: Студенческий Совет по качеству образования истфака.